

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 507/2016
10.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у поступку ради заштите права на суђење у разумном року предлагача Д.О.О. Б.п. из Н.Б., кога заступа М.П., адвокат из Н., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Крушевцу Р4 и 260/15 од 22.02.2016. године, у седници већа одржаној 10.03.2016. године донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача ДОО Б.п. из Н.Б. и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Крушевцу Р4 и 260/15 од 22.02.2016. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Решењем Вишег суда у Крушевцу Р4 и 260/15 од 22.02.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован захтев предлагача којим је тражено да се утврди да је у извршном поступку који се води пред Основним судом у Крушевцу под бројем Ив 14164/10 (раније Ив 4169/09) повређено право предлагача на суђење у разумном року, као и захтев да се предлагачу досуди примерена накнада у износу од 30.000,00 динара, са каматом по Закону о висини стопе затезне камате почев од доношења одлуке до исплате. Ставом другим изреке одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу, из свих законом прописаних разлога.

Испитујући побијано решење на основу члана 8б став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр.116/08...101/13), у оквиру овлашћења из члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11... 55/14), и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“ бр.25/82... „Службени гласник РС“ бр.46/95...6/15), на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд оценио је да жалба није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које Врховни касациони суд, као другостепени у овом поступку, пази по службеној

дужности, а жалбом предлагача се на друге битне повреде поступка посебно не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, предлагач је 29.12.2015. године Вишем суда у Крушевцу поднео захтев за заштиту права на суђење у разумном року у извршном поступку који се пред Основним судом у Крушевцу води под бројем Ив 14164/10 (раније предмет Општинског суда у Крушевцу Ив 4169/09). У том поступку, предлагач је у својству извршног повериоца 30.11.2009. године Општинском суду у Крушевцу поднео предлог за дозволу извршења на основу веродостојне исправе, против М.Д. из села В.Л. као извршног дужника, ради наплате новчаног потраживања у износу од 19.918,44 динара, са каматом и трошковима поступка. Предлагач је, пре подношења захтева у овом предмету, због неажурног поступања суда у наведеном извршном поступку тражио заштиту права на суђење у разумном року у предмету Вишег суда у Крушевцу Р4 и 55/15, па је у раније вођеном поступку за заштиту права на суђење у разумном року решењем Вишег суда у Крушевцу Р4 и 55/15 од 30.04.2015. године усвојен захтев предлагача Д.О.О. Б.п. из Н.Б., утврђено да је предлагачу у извршном предмету Основног суда у Крушевцу Ив 14164/10 повређено право на суђење у разумном року зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, суду који спроводи извршење наложено је да предузме све неопходне мере како би наведени извршни поступак окончао у најкраћем року, а Република Србија је обавезана да предлагачу накнади трошкове поступка у износу од 6.780,00 динара. Поступајући по новом захтеву предлагача, поднетом 29.12.2015. године, првостепени суд је извршио увид у предмет Основног суда у Крушевцу Ив 14164/10 (раније Ив 4169/09) и утврдио да је након доношења решења Р4 и 55/15 од 30.04.2015. године, Основни суд у Крушевцу актом Ив 14164/10 од 01.06.2015. године позвао извршног дужника Д.М. да 10.06.2015. године дође у суд ради намирења потраживања извршног повериоца, овде предлагача, у износу од 43.288,58 динара, упозоривши је да у случају неоправданог недоласка да следи попис, пленидба и продаја покретних ствари извршног дужника у стану или дворишту, у присуству радника Министарства унутрашних послова, с тим да, уколико је у међувремену дуг измирен, о томе обавести суд. Наведени акт није уручен извршном дужнику, већ је повратница враћена са констатацијом да је Д.М. одсељена, због чега је Основни суд у Крушевцу 05.06.2015. године од Министарства унутрашних послова РС у Крушевцу тражио обавештење о адреси пребивалишта извршног дужника. Суд је 17.06.2015. године обавештен да извршни дужник Д.М. има пријављено пребивалиште у улици ... број ... у К., па јој је 18.01.2016. године поново упућен допис на наведену адресу, а како би 28.01.2016. године приступила у суд ради намирења дуга. Међутим, ни овај акт није уручен извршном дужнику Д.М., с обзиром да је повратница враћена суду уз констатацију да је прималац непознат на означеној адреси.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно закључио да је у периоду након доношења решења Р4 и 55/15 од 30.04.2015. године, које је постало правноснажно 25.05.2015. године, до подношења новог захтева за заштиту права на суђење у разумном року, извршни суд активно деловао и предузимао радње ради намирења потраживања извршног повериоца. Налазећи да у посматраном периоду није повређено право предлагача

на суђење у разумном року, првостепени суд је правилном применом члана 8а и 8б Закона о уређењу судова захтев предлагача одбио као неоснован.

Супротно наводима жалбе, првостепени суд правилно закључује да је у извршном поступку спроведеном након доношења решења Вишег суда у Крушевцу Р4 и 55/15 од 30.04.2015. године суд предузимао радње из своје надлежности у циљу спровођења извршења и наплате потраживања предлагача, те да није било дужих периода неоправдане неактивности суда. Наиме, приликом оцене да ли је предлагачу у неком судском поступку повређено право на суђење у разумном року треба имати у виду све околности конкретног случаја, а које се пре свега односе на дужину трајања и врсту поступка, поступање суда, као и понашање предлага, сложеност предмета и значај који предмет поступка има за предлагача. Иако се у конкретном случају ради о извршном поступку, за који је законом прописана хитност у поступању и који је покренут 2009. године, а потраживање још увек није наплаћено, извршење се спроводи на предлог странке и стога ток поступка не зависи само од активности и делотворности предузетих процесних радњи од стране суда, већ и од понашања странака и других учесника у поступку. Врховни касациони суд указује да, када су странке у извршном поступку физичка лица или правна лица која нису под контролом државе, односно када ниједна од страна у спору није власт или државни орган, улога суда је да предузме оно што се може разумно очекивати да би се извршење спровело и да би се повериоцу „помогло“ да оствари своје потраживање, али не и да гарантује извршење у сваком конкретном предмету (став изражен у пресуди *Fuklev v. Ukraine*, Петровић против Србије). Стога околност да поверилац није наплатио своје потраживање ни након што је у раније вођеном поступку за заштиту права на суђење у разумном року Р4 и 55/15 утврђена повреда права и наложено убрзање поступка, сама по себи није довољна да би се поново утврдила одговорност суда за кашњење у извршењу, те да би се утврдили постојање нове повреде. У ситуацији када извршење није било могуће спровести због тога што извршни дужник не борави нити на адреси коју је извршни поверилац означио у предлогу за извршење, нити на адреси пребивалишта пријављеној надлежном МУП-у, коју је извршни суд службеним путем прибавио, а поверилац није доставио нове предлоге у погледу даљег поступања суда, првостепени суд је правилно оценио да у конкретном случају, у поступку извршења спроведеном након доношења претходног решења Р4 и 55/15, нема пропуста суда који су допринели трајању поступка и захтев предлагача је правилно одбио као неоснован. За своју одлуку првостепени суд је дао јасне и потпуне разлоге, које као правилне прихвата и Врховни касациони суд.

Како се ни осталим наводима жалбе не доводи у сумњу правилност побијаног решења, жалба предлагача је одбијена као неоснована и првостепено решење је потврђено.

Имајући у виду исход жалбеног поступка, предлагачу не припадају трошкови састава жалбе сачињене од стране пуномоћника адвоката у износу од 12.000,00 динара, а према трошковнику садржаном у жалби.

Из наведених разлога, применом члана 401. тачка 2. и 165. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Снежана Андрејевић,с.р.**